

Het spreukenbos daarentegen ademt rust en ontspanning. Voorheen was het niet meer dan een verzameling bomen, op rabatten geplaatst, of geplant op uit het kanaal afkomstig opgespoten zand door de medewerkers van de voormalige naburig gelegen zagerij. In 2004 is Sjra er met een schop heengetogen en heeft hij een begin gemaakt met een padennetwerk. Weg van de hektiek en de alledaagse drukte werkt lichamelijk werk helend op de geest. Dat zal een overblijfsel zijn uit de tijd dat Sjra het seminarie bezocht en nog van zins was om naar Afrika te gaan. Maar zoals hij zelf zegt, de eentjes die hij scoorde op zijn rapport, horen in het water te zwemmen, en dus was het seminarie al snel verleden tijd. Afrika bleef hem trekken en zodra hem de gelegenheid werd geboden, vertrok hij met vrienden herhaaldelijk naar Kameroen en Ghana. De hang naar religie en spiritualiteit in combinatie met Afrika is terug te vinden in zijn museum, maar zeker ook in het bos.

Een Afrikaans aandoende gestalte markeert de ingang van het spreukenbos aan de Eykheuvels in Kelpen. Kleurrijke attributen, een lichtblauw overdekt bankje en uitnodigende snipperpaden leiden de al dan niet toevallige bezoeker in het bos. Direct naast de ingang een bord met daarop 'Akwabaa', het Afrikaans voor 'welkom'. Een eindje verderop een kei met de woorden: "Hier heb ik de lasten van mij afgegooid en een bekomen wandeling gemaakt." Een hartenkreet van een toevallige bezoeker. Niet ver daar vandaan heeft Sjra zelf een kei neergelegd met de tekst: "Niet roken toegestaan." Sjra kan humorloosheid niet verweten worden.

Trouwe hulp, waar Sjra Wijen elke week op kan rekenen

Struinend door het bos trekt hij met de hand de langs het pad groeiende brandnetels weg. Kennelijk deren de brandharen van de netel hem niet. Het onkruid mag blijven op plekken waar het kinderen niet prikken kan. Regelmatig lopen ouders en grootouders door het bos met hun kinderen of kleinkinderen. Samen genieten van de natuur en de vrolijke ornamenten die verstrooid over het bos geplaatst zijn. Op enkele plekken staan lampen en lantaarns. Weliswaar kapot, maar nog goed voor overdag. Op bankjes aan de sprookjesachtige waterkant of in verdekt opgestelde schuilhutten kan de meegebrachte boterham opgegeten worden. Er staan geen prullenbakken. Die zijn niet nodig, want de bezoeker zal hier niet gauw de neiging hebben zijn rommel weg te gooien.

Het bos is er voor het welzijn van de mensen, doceert Sjra. Iedereen mag er doorheen wandelen, ervan genieten en als de behoefte er is, er zelf een steen met een spreuk neerleggen. Of het bos voldoet aan de normen die natuurverenigingen er aan stellen, vindt Sjra niet zo interessant. De stellige overtuiging van de ene natuurdeskundige staat vaak haaks op die van de andere geleerde. Het bos en de natuur regelen zichzelf. Het is te zien. Het groeit en bloeit weelderig, de vergankelijkheid gaat er hand in hand met jong opschoot.

Het is een mooie dag, zonder regen. Toch petst er een druppel op de hardos van de bezoeker, vallend uit een hoge bomenkruin. Naast de muggenbult verschijnt kippenvel. Vrijdag de 13e. Ik neem een steen en schrijf er op "Ik geloof niet in bijgeloof, dat brengt ongeluk."

Het spreukenbos is dagelijks gratis toegankelijk voor iedereen. www.spreukenbos.nl